

Bilingüisme hegemònic espanyolista

Andreu Salom i Mir

Una de les conseqüències evidents de perdre quinze guerres seguides, com és el cas de Catalunya (i de la nació catalana en el seu conjunt), a part del gran trasbals polític que tal fet comporta, és el procés de degradació i de minorització que pateix la llengua pròpia. És prou constatable que la nostra llengua catalana, tot i la normativització científica duta a terme per Pompeu Fabra, no està en situació de normalitat dins el propi territori, car és ben lluny de ser-ne la llengua predominant en molts àmbits d'ús. Se les ha d'heure amb l'oficial i hegemònic castellà, imposat al poble català com a llengua administrativa des de principis del segle XVIII i que disposa d'un Estat fort al darrere.

L'origen de la situació anòmala del català arrenca d'un procés de bilingüització forçosa de la població catalana, que el règim franquista accelerà i accentuà d'una manera dramàtica mitjançant una repressió brutal de l'ús de la nostra llengua i de l'ensenyament obligatori en castellà, de la influència de tots els mitjans de

comunicació espanyols i, encara, de l'aportació addicional de milers d'immigrants castellanoparlants.

En aquestes condicions d'imposició i de planificació lingüicida, es crea la concepció oficial del bilingüisme, segons la qual, als Països Catalans, com que la llengua catalana ja és cooficial en l'administració, el castellà i el català estan en una situació d'absoluta igualtat, o gairebé. És el mite bilingüista. Però la realitat és ben diferent: existeix un desequilibri molt gran entre les dues llengües a favor del castellà. Aquest bilingüisme hegemònic de la llengua de Quevedo és, naturalment, general, i s'estén a tots els territoris del Regne d'Espanya que tenen llengua pròpia.

És de raó considerar que el problema no rau en el bilingüisme en si, sinó precisament en el bilingüisme hegemònic unidireccional (els únics bilingües reals són els parlants de català), que és la base fonamental de la concepció espanyolista de les llengües a l'Estat espanyol. La bilingüització forçosa en castellà de la població

catalana es va fer, per descomptat, sense respectar cap dret lingüístic, i sense tenir gens en compte la importància fonamental de la llengua catalana per a Catalunya. Cal observar, en aquest sentit, que qualsevol intent seriós i efectiu, per part de la societat catalana, de revertir aquesta situació i de retornar al català el paper que li correspon és considerat, per part de les autoritats colonials espanyoles, impositiu, racista, inadmissible i antidemocràtic (!). Rest a així plantejada, doncs, aquesta ideologia etnocida, que ve de la Meseta i es cuinà a la «caverna». És la ideologia del bilingüisme hegemònic espanyolista, que implica la imposició absoluta del castellà en totes les terres no castellanes. |

